



iKi KaDıN

“Kılıcın Öyküsü” serisi, Ara Öykü

Tolga ELİGÜL

iKi KaDıN – Kılıcın Öyküsü (Ara Öykü)
Copyright © 2018, Tolga ELİGÜL

Tüm hakları yazarına aittir. Yazarın izni alınmadan kısmen veya tamamen çoğaltılması veya farklı biçimlere çevrilmesi yasaktır.

www.kilicinoykusu.com

Eğer yeniden dođmayacaksan,

batmanın anlamı olmazdı...

Önsöz

Serinin ara öyküsü olarak yazılmış bu eserde yer alan kişiler ve olaylar, esinlenerek hikaye edilmiştir. Fakat kişileri ve olayları birebir yansıtmamaktadır.

Eğer herhangi bir sorunuz olursa, aşağıda yer alan iletişim bilgileri aracılığı ile sorabilirsiniz.

E-posta : kitap@kilicinoykusu.com

Web : www.kilicinoykusu.com

Öykücü başköşeye buyur edildi -sol elin içi yere paralel ama yukarı bakar şekilde odanın içinde ilerletip, oturacağı yere varıncaya kadar olan süreci tasvir eder gibi yavaş yavaş ilerletilerek- yer gösterildi.

Daha köye gelmeden oraya oturacağını bildiği halde çekine çekine ilerledi odanın diğer ucuna. Yirmi seneye yakındır Öykücü'ydü hala konunun abartıldığını düşünüyordu. Yaptığı ne vardı ki? Sadece konuşuyor kah gördüğü kah duyduklarını anlatıyordu, o kadar.

Öykücü oturmasına oturmuştu ama yerleşmemişti daha. İşte bu sağa/sola devinimlerle yerleşmeye çalıştığı sancılanma sırasında geldi önüne; belki bir hafta yetecek kadar yiyecek, içecek, yemiş, meyve, somun.

“Ben bu kadar yiyeceği nedim?” dedi hala oturduğu döşeğin içini her tarafıyla doldurana kadar, gece boyu oturacağı yere yerleşmişti böylece.

“Yediğin kadar” dedi, evin beyiydi konuşan.

Sesi güven veriyordu; belliydi, hepsini de yese iki katını getirecekti, asıl eksik olmasında. Giysisine, odanın içindeki eşyalara bakınca toplam hane halkı için bile bir haftalık yiyecek olduğu görülüyordu. Tamam, odada yirmi kadar kişi vardı kabul ama çoğunun konu komşu olduğunu bilmek için tanımaya gerek yoktu.

Yerleşmesi bitince önce beye bakıp sonra diğer herkesi gözden geçirerek, “Hoş geldim” dedi.

Kırk bir çeşit ikramın sunulduğu sininin içinde, gözüne sadece kase içindeki yoğurt görünüyordu; somundan bir parça kopararak daldırdı kaseye, ekşimiş olması umuduyla...

Lokma ağzına giderken, sanki ondan çok Bey'e ve komşulara yarıyor gibi rahatlıyorlardı.

Lokmayı ağzına attıktan sonra gözlerini yumarak kaldı bir süre, bu kadar zevk aldığına göre gerçekten ekşimiş olmalıydı yoğurt. Sesinin çıktığını farketmeden "ekşiii" çıktı ağzından. Kendine yaklaşan -evin kızı olsa gerek- kızı görünce onu eliyle durdurdu. Sesinin duyulduğunu farkedince de utandı.

"Değiştirelim?" diye atıldı bey.

"Yok" dedi elinin içini göğsüne vururken, "severim" diye de gülümseyerek tamamladı.

Bu sözüyle sadece Bey ve kız değil, herkesi rahatlatmıştı. Bir an önce başlasa iyi olacaktı, gene de başlamadan önce somunu kürek yaparak aldığı ekşi yoğurttan büyük bir lokmayı daha keyifle yerken, eliyle yerden ve çevreden selam alarak sözüne başladı.

"İki kadından bahsedilir" dedi ve durdu. Sanki duyulmaması gerekiyormuş gibi fısıldayarak. "Deli mi?" diye de hatırlamaya çalıştı, sanki o an aklından öykünün kahramanlarını zeka testi yapıyordu. Kararını verince de elini, parmakları açık şekilde yukarı kaldırıp sağa sola sallayarak "Biraz", sonra daha kesin bir ifadeyle "Deliler evet ya da sıradan değiller diyelim" diyerek bitirdi küçük cümlelerini.

Anlatacağı öykü, ilerleyip hızını almadan önce bu ağır aksak başlangıçları kendisi de sevmezdi ama böyleydi işte. Özellikle yaptığı bir şey değildi, başını sağlam hatırladıktan sonra gerisi çorap söküğü gibi gelirdi.

“Eveet, ne diyordum? İki kadını duymuşsunuzdur?” derken, odadaki çoğundan da baş onayı aldı. “Bunlardan biri Kuzeyde biri Güneyde olan iki kadın, iki dul, iki anne. Kuzeydeki kadın bir savaşı” bunu derken az önceki çekingen sesi gitmiş, gürleyen/net sesiyle söylemişti.

“Yedi yaşlarında ikiz oğulları var. Onu da güvenip bıraktığı bir Bhurba ailesinden geri alıp çıkmış yola.”

“Güneydeki ise o kadar eğitilmiş değil ama iyi yoldaşları var, atı mesela, çok özel bir kılıcı ve karnında bebeği. Gene de bunları bile aşan; hesaba katmadığınız onun karnında bebeğini taşıyan bir anne olduğu. Unutmayın; en büyük gücümüzün ne olduğunu, en zor anımızda öğreniriz.”

“Kuzey’e giden kendinden çok peşindekileri düşünüyor; ne yaparlar, nasıl davranırlar. Güney’e giden ise tam tersi; nerede daha rahat ederim, beni ne etsinler”

“Kim haklı?”

“Bunu hep birlikte öğreneceğiz”

“Unutmadan, şunu hiçbir zaman aklınızdan çıkarmayın. Nasıl ölmek istersiniz? Bunun için yapacağınız/yapamayacağınız neler var?”

“Kuzey yolu çorak, engebesiz, öyle aman aman soğuk değil ama gitgide ıssızlaşmakta. Güney yolu yumuşak, neredeyse umut vadediyor, tabii kıyı kesimler böyle, iç kesimlerin kuzeyden farkı sert sıcaklık değişimleri. E tabii denize kıyı olan yerler daha kalabalık –ki bu kalabalık asla Bolic kadar değil”

Durdu, güldü; “Bolic?” dedi sayıklar gibi, “Bolic doğup büyüdüğü yer”

“İsterseniz bir de onların gözünden bakalım yolculuklarına, dışardan konuşması her zaman eksik olacak” dedi ve kendi gözlerini kapatırken, “Biborinin!” diyerek açtı kendi gözlerini Öykücü.

Evdekilerin birkaçı, gözlerini öykünün sonuna kadar açmamak üzere kapattı. Bazıları önüne bakar kaldı, genç bir kaç da fırsat bilmiş gibi belli etmemeye çalışarak kesişiyordu. Neredeyse ağzının içine bakarak dinleyenler ya en küçükleri çocuklardı ya da en yaşlılardı. Onlar için ya ilk dinledikleri ya da son duydukları öykü olabilirdi.

Pean’i kullanıyordu isim olarak, ne de olsa bu ismi bilen kişilerin hepsi ölmüştü bildiği kadarıyla. Önüne oturttuğu oğullarıyla kuzeye doğru ilerlemekteydi. Qysha’nın ne yaptığını/yapacağını pek düşünmüyordu, sert iklim, kendisi kadar peşine düşecek biri olursa ona da sorun çıkartacaktı, yerini sağlamlaştırana kadar tek amacı buydu.

“Sağlamlaştırmak” diye tekrarladı Öykücü. “Herkesin bir dayanağa ihtiyacı var. Onun dayanağı oğlu mu?”

“Belki de”

“Gene de bunun için küçükler”

“Sırtını dayayacağı bir şey”

“Bir erkek? Hatta iki? İkizler ya”

“Pean gibi birinin bir erkeğe ihtiyacı yoktur” kendine soruyor, kendi cevaplıyordu. “Bir kaleye ihtiyacı vardır”

Pean Karoom’a kadar neredeyse aynı yerde iki gece konaklamadan ilerledi. Karoom’a vardığında kalenin içinde bir yer edinmek için birçok meziyeti vardı; silah kullanma, Bhurba’lardan gördükleri, Nana’dan aldığı bilgelik, Kharkym ile aldığı nezaket ve tabii yabana atılmayacak bir güzellik yani kadınlığı.

Çocukları olmasına rağmen, kısa sürede Kalede kendine sağlam bir mevki edindi, Karoom Bey’i ile evlendi. Böylelikle ikinci hedefini de gerçekleştirmiş oluyordu. Kendisini ve/veya oğlunu almaya gelseler, tek başına karşı koymayacaktı artık. Tamam, Oathia ordusuyla baş edemezdi ama en azından oğlunu kaçırtıp kurtarabilirdi.

Bey’den de bir oğlu oldu Pean’in; ikizlerden biri Qahr, diğeri Qym ve Bey’den olan oğlu Salym. Yaşadığı süre boyunca bildiği her şeyi onlara anlattı/öğretti, hiç ayırmadı; ne sevgisini ne de ihtimamını. Buraya varmadan önce yaşadığı her şeyi masalmış gibi değiştirerek anlatıyordu kah uyumaları için kah da anlamaları için. Anlamalarını bekliyor muydu?

Muhakkak ama hemen değil belki sonra, belki çooook zaman sonra, belki de kendisi öldükten sonra olsa da.

Şimdi düşününce dün gibi geliyor ama en büyük çocukları yirmisine geldiğinde çaldı ölüm kapısını. O gün geldiğinde, oğullarına tek bir cümle vasiyet etti;

“Diğer kardeşlerinizi bulun!”

Tabii ki binbir bilinmezlikle bırakmıştı onları. Ölen babalarının isimlerini bile bilmiyorlardı. Kardeşleri mi vardı? Kimdi? Yaşıyor muydu? Son anları da olsa zorlayarak aldıkları ikinci cümle, “*bilmedikleri hiçbir şey olmadığıdı*”, tabii ki bir anlamı yoktu, hiçbiri için. Bir şey bilmediklerine eminlerdi ama her şeyi bildiklerini söylüyordu anneleri ve son nefesini veriyordu, ne kadar zorlayabilirlerdi ki?

Bu kadar bilinmez olmasına rağmen, onların hikayesine daha sonra döneceğim.

Gelelim diğerine; Qysha, o kadar tecrübeli değildi. İsmi ni değiştirmede ve tahmin edildiği gibi soğuk değil daha sıcak iklime doğru çevirdi yönünü. Ona göre aklın yolu bir’di, Xenna da buraya gelecekti, o ıssız yerlerde ne işi vardı. Kendisi bile bunu akıl ettiyse o daha evvelden akıl etmiş olmalıydı.

Daqha’ya kadar indi, gördüğü an sevdi burayı. Hatta tepeden gördüğünde ilk aklından geçen, “*tam çocuk büyütmelik yer*”di. Hala doğurma yoktu aklında. Sanki başkası doğuracak, kendisi sadece büyütecekti.

Daqha kadar, Daqha'lılar da iyilerdi, yardımseverlerdi. Köye gelen hamile birine evlerini açtılar, yataklarını/yemeklerini paylaştılar. Qyssha şanslı olduğunu düşünmedi hiç. Soğukta ne işi olurdu, sıcak iklime doğru gitmeliydi tabii ki; denize yakın olmalıydı, kalabalık varsa iyiydi, hamile birine tabii ki yardım edeceklerdi, niye peşine düşsünler ki?

Oğlunun ismini bile Malkhi koydu hatta daha sonra ondan olan torununun ismi bile Malkhi'ydi. Mutlu hayat, mutlu gelecek fikrini doğru çıkarırcasına, elli yılı aşkın zaman geçti.

Daha en başında ilk tutmayan tahmini Xenna'nın gelmemesi oldu.

Geçen yıllarda o da, ne oğluna ne torununa hiçbir şey anlatmadı, masal bile. Kılıcı oğluna verdi, kılıçtan ilk etkilenmeyen o oldu belki de. Herkes kadar standart bir kılıç gibi taşıyordu kılıcı. Kılıç da ne parlıyor, ne ısınıyor, ne de gözlerinin akını götürüyordu, keskin bir kılıçtı sadece. Thorm'a da olabildiğince iyi baktılar ama atların da bir ömrü vardı. Birkaç çiftleştirme denemesi sonrası onun da ancak taylarını alabildiler. Çoğu yokluktan olsa da sattıkları taylar oldu. Elde kalan hep en zayıfı en bakımsızı oluyordu.

İkinci tutmayan tahminini görmesi için ise ellibeş yıl daha beklemek gerekiyormuş.

“Yağmurlu bir kış akşamı çaldı kapısı” derken bile kapıya vurunca çıkan sesi de yapıyordu, “Tak. Tak. Tak.”

Öyle alacaklı gibi gümbür gümbür çalmıyorlardı kapısını. Bir şey istemek için değil de danışmak için gelmiş gibi vurulmuştu kapıları.

Yüzü ciddiyetten sıradanlığa dönerken de, “Kış dediğime de bakmayın Daqha kışı işte, hava her zamanki gibi ılık, sadece yağmurlu.”

Kapıyı açtıkları anda iki muhafız girdi içeri. Oğlu yerinden fırlayarak kılıcına sarılacak oldu ama muhafızlar da temkinli gelmiş olmalıydı. Yerinden kalkıp kılıcına ulaşmadan kılıçlarını çekmiş ve küçük/genç Malkhi'nin boynuna tutmuşlardı bile.

Qysha, “Dur!” diye seksen yaşının yorgunluğuna inat çığılığını basmıştı. Oğluna mı diyordu bunu, muhafızlara mı, torununun fevri bir hareket yapmasına mı? Herkese mi? Belli değildi ama gene de herkes durdu.

Muhafızlar oğlunu dışarıya yönlendirdiler başarıyla, bir ellerinde de torunu varken.

Çok fazla seçeneği yoktu Malkhi'nin. Kılıcını aldı, az önce uzandığı ama almadığı yerden. Kınının ortasından tutarak, kullanmayacağını belli etmeye çalışıyordu. Ne yaparsa yapsın bir gözü hala muhafızlardaydı. Oğlu ellerindeydi Malkhi'nin, ne deseler yapacaktı.

Hiç bakmadı suratına ne oğlunun ne de annesinin, neler olabileceğini aşağı yukarı tahmin ediyordu. Başı önünde dışarı çıkarak atına binmesine izin verildi, yavaş yavaş tepeye doğru

beraberce çıktılar. Tepeye vardıklarında üç atlı daha karşıladı onu.

Kısa bir konuşma ardından, kılıcını evden çıkarken eline aldığı şekilde kınını ortasından tutarak.

Yukardaki karşılayan üç atlıdan ortadaki daha irice görünen kılıcı yavaşça aldı eline, kınından çıkartarak havaya kaldırdı, çok geçmeden de hızlıca oğlu Malkhi'nin boynuna indirdi. Kontrole gerek yoktu, orada hemencecik öldü Malkhi.

Küçük Malkhi için daha kötü bir sahne düşünülemezdi. Annesini kaybettiğinde çok daha küçüktü, geriye kalan iki akrabası vardı sadece; babaannesi ve az önce gözünün önünde öldürülen babası. Babaannesine baktı, tepki vermeyen bir bakışla odanın içine bakıyordu, tabii ki anlam veremedi; yaşlılığına ve şoka yoruyordu bu durumunu.

Qysha ise büyük bir yıkıntı içindeydi, sevdiği adam ölmüştü, kurtarmak için öldüğü oğlu da az önce öldürülmüştü; ne uğruna, bir kılıç mı?

Fakat bırakmadı kendini Qysha, bırakırsa ikisi de ölecekti. Bir taş kadar ruhsuz beklemeye başladı. Odanın her bir köşesine hızlıca baktı. Aklından olası saldırı/savunma hareketleri hazırlıyordu. Gördüğü tüm eşyaları kullanıyordu kafasında göz açıp kapayıncaya kadar geçen zamancıklar içinde; aklına hangi hamle gelirse gelsin ya dışardakiler tarafından ya da ölmeyen bir muhafız tarafından son buluyordu hayatları.

Çok geçmeden atlıların sesleri evin dışından gelmeye başladı, evin önüne gelmiş olmalıydı.

Ellibeş sene sonra ilk kez Xenna'nın gelmesi için dua ederken buldu kendini. Az sonra varolma sebebi son bulacaktı çünkü.

Ne yazık ki, kapı açıldığında içeri giren Xenna değildi; aksine iki metreye yakın boyuyla eğilerek içeri giren bir siyahiydi. Dışarda bekleyen en az iki adamı daha vardı demekti bu.

Siyahi adam içeri girdiğinde elinde hala, oğlunun kanı olan kılıcı tutmaktaydı. Qysha'nın başı yere bakıyordu ama o kanı yere damlarken görmek bile yüreğini göz göz dağlamaktaydı. Ne yazık ki soğukkanlılığını bile koruması gerekiyordu, kederlenmek/kahretmek lükstü o an için. Ortamı içine çekmeye devam etti, her bir ayrıntıyı hatırlayıp hatırlamadığını tarttı. Kendi bir köşede sayılırsa torunu diğer köşedeydi. Ona sürekli soru soran siyahi komutan ise torununu tokatlayıp durmaktaydı. Ağlayan torununun ağzından sızan kanı görmek oğlunun akan kanından daha fazla tüketmekteydi. Gözünü kaçıracağı sırada bu görüntüyü kullanarak kinini güce çevirmeyi düşündü. Bir destek almadığı sürece, şu andaki gücü kendini kurtarmaya dahi yetmeyecekti besbelli.

Başındaki asker yaşlı bir kadını hafife alması, şansını ve felaketi beraberinde getirdi. Evi yağmalarken tam arkasındaki küçük dolabı devirince arkasından beze sarılı, uzun bir şey

dikkatini çekti. Alıp komutanına getirdi. Tam önünde yatay tuttuğu bezi açınca da bir kılıç olduğunu gördüler. Bu kılıcın aradıkları kılıç olma ihtimaliyle büyülenmiş bir şekilde dalmışlarken, beklenmeyen bir hız ve hırsla, genç bir kız gibi Qysha kılıcın kabzasına atıldı.

O an kapıdan içeriye girseniz, kılıcı Qysha çekip alsın gibi duruyor gibiydi zaten.

Qysha, komutanın elinde bezin içinde açık duran kılıcın sapından yakaladığı gibi önce en yakınındaki askerın boynuna sallamasıyla, başın yere yuvarlanması bir oldu. O hızla komutanın da boğazına dayadı ama komutan hançerini torununun boğazına dayamıştı bile.

Tabii ki planladığı bu değildi. Bir süre daha hınçla baktı, kılıcı savurup savurmama arasındaki gelgit'i belki milyonlarca kez düşüncesinde de olsa, yaptı. Kafasında olan seçenekleri sonlandırdı, olmayan seçenekleri zorladı ve hepsini kaybetti. O kadar hızlı ve sessiz olmuştu ki dışardaki askerler içeri girmemişlerdi bile. Başka çaresi kalmadığını anladığında, kılıcın burnunu yere indirdi. Az önce içinde topladığı güç de sanki kollarından ellerine, ellerinden kılıca ve kılıçtan da sanki yere doğru aktı ve kalan sadece yaşlı bir kadındı. Kılıcı bırakıp, çocuğu öldürmemesi için yalvarmaya devam edecekti ama onun yerine konuşan komutan oldu;

“Ölmenizi istemiyorum” derken neredeyse şefkatli bir yüzü de vardı.

Qysha, tek ihtiyacı buymuş gibi bıraktı kılıcı yere, umuda ihtiyacı vardı. Gerçek, yaşanmayacak kadar kötüydü. Komutan gene de temkinli bir şekilde aldı kılıcı yerden, yüzünde aynı ifadeyle ve aynı şefkatli ifadeyle kılıcı Qysha'nın karnına doğrudan soktu.

Çocuk Malkhi ağlamayı bırakmıştı. Eliyle ağzından akan kanı sildi ve gayri ihtiyari saldırdı komutana. Çocuktan Malkhi, ne dövüşmeyi ne vurmayı biliyordu. Bir sinek vızıltısı gibi olsa da Komutan almıştı kılıcın kudretini bir kez. Eliyle hafif bir şekilde ittirdi çocuğu; çocuk hortuma kapılmış gibi uçarak yapıştı duvara. Üzülmedi, kapıyı açıp dışarı çıktı, arkasından başka biri gelmeyince askerler eve yöneldi; durdurdu onları. Sadece, "Yakın!" dedi ve atına atlayarak tepeye doğru yavaşça ilerlemeye başladı.

Öykücü odaya tekrar baktı, herkes donmuş bakıyordu. Biliyordu bu hikayeyi belki onlarca kez dinlediklerini, birbirlerine anlattıklarını ama ilk kez ondan dinliyor olmalıydı. Mutlu sonla bittiğini düşündüklerine emindi.

"Gelin kapatalım öykümüzü" dedi. Sanki bu cümleyi söylediğinde hep birlikte derin bir soluk aldı hepsi.

"Malkhi'yi atları çekiştire çekiştire çıkartmış dışarı, Büyük büyük büyük babasının, Malkhi'nin dedesine yaptığı gibi. Malkhi bir süre sonra kendine gelse de hiçbir şey hatırlamıyormuş. Kim olduğunu, evi, atı, ölenleri, hiç birini hatırlamıyormuş. Bir gün geçmişini hatırlamayan biriyle karşılaşırsanız ona hiçbir şey

demeyin, hiçbir şey sormayın geçmişiyile ilgili. Kimseye bu yaşadıklarını hatırlatmak kadar büyük bir zulüm yapmazsınız. Gün gelecek ve bir gün muhakkak hatırlayacak; doğru zaman o'dur”

Tabii herkes merak içinde; bu şekilde bitmiş olamaz, olmamalı. Fakat soru sorup daha fazla yormak da istemiyorlar yaşlı Öykücü'yü.

Evin kızı yatacağı yere almak için buyur edip, ayağa kalktığıında farketmiş uzun süredir oturduğu için dizlerinin ağrıdığını ve davetkar şekilde duran ekşi yoğurdu tamamen bitirdiğini.

Yatacağı yere doğru yavaşça, acı çektiğini belli etmemeye çalışarak ilerlerken, “At ne olmuş?” demiş Üç/Dört yaşlarında bir çocuk, eteğinden çekerken.

“Herkesin bir kahramanı var işte” diye geçirdi anlık olarak içinden. Kimi iyi kimi kötü yolu seçerken kiminin tek ihtiyacı karşılıksız sevgi, peşinden ölüme gidilecek biri.

Kafasını tatlı tatlı okşayıp yanlış bir şey söyleyip de umudunu kırmamaya çalışarak, “atlar çok yaşamaz hele bizim kadar hiç yaşamaz ama hala sahibini aradığını söylerler” demiş gülerek Öykücü.

İçerden yükselen bir uğultuyu farketmiş ve onlardan önce meydana çıkarmış, “Kardeşlerini arayanlar mı ne olmuş?”

“Eğer uykun gelmediyse” tüm içtenliğiyle demiş evin sahibi sorumluluğu almış. Biraz da korkuyla sesi çatallaşarak devam etmiş, “Ne olmuş?” demiş yutkunarak evin sahibi.

“Ne yapacaklar, bir süre daha birlikte kalmışlar. Maddi olarak iyi konumdalar, mevkileri de var. Öncelikle bu rahatlıktan sıyrılmaları için çok kötü bir şey gelmeleri başlarına ve sonunda da gelmiş; evlenmişler” derken gülüyormuş.

Hala paçasında durup atı soran çocuğun aşını okşarken de, “çocukları olmuş. Hiçbiri annelerinin söylediklerinden bir sonuca varamamış. Yaptıkları tek şey kendi çocuklarına da aynı masalları anlatmaları olmuş.”

“Biri size bu masalları anlatıyorsa, bir sorgulayın kendinizi. En ufak bir şüpheniz dahi varsa; gidin, diğer kardeşlerinizi bulun!”

